

ת"פ 48874/12/19 - שמואל ג'ובני, דינה ג'ובני נגד עיריית רמת גן

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

עתפ"ב 48874-12-19 ג'ובני ואח' נ' עיריית רמת גן

לפני המערערים	כבוד השופט אברהם הימן
נגד המשיבה	1.שמואל ג'ובני 1.דינה ג'ובני
	עיריית רמת גן

פסק דין

לפני ערעור על החלטת בית משפט לעניינים מקומיים (כב' השופט מ' בן חיים) מיום 2.12.19 הדוחה את בקשת המערערים לביטול/לעיכוב צו הריסה מנהלי (להלן: "צו ההריסה"), שהוצא להריסת בנייה שבנו המערערים ועל החלטת בית משפט קמא מיום 16.12.19 הדוחה את בקשת המערערים לעיון מחדש בהחלטה הקודמת.

רקע דיוני

בתאריך 2.10.19 הוצא צו ההריסה החתום על ידי מהנדסת העיר רמת גן, גב' סיגל חורש, המורה על הריסת בנייה בלי היתר בנכסם של המערערים. הבנייה מושא צו ההריסה היא פתיחת פתח בקיר ובניית מרפסת קלה וקונסטרוקציות פלדה בשטח של כ- 17:20 מ"ר. כמו כן בצד אחר של הבניין בנו קיר מבלוקים וסגרו צד מערבי של המבנה.

בציון מיקום המקרקעין נרשם בצו: גוש 6183 חלקה 259 בכתובת: הגולן 13א רמת גן.

ראוי לציין כי צו ההריסה הוצא לאחר ביקור במקום של מפקח מטעם המשיבה אשר תיעד הבנייה בסרטון וידאו.

בתאריך 10.10.19 הגישו המערערים בקשה לעיכוב ביצוע הצו על מנת להיערך לטענות נגדם. הבקשה הגיעה לפני בית משפט השלום - כב' השופטת א' בוסני - אשר נעתרה לבקשה והורתה בהחלטה מיום 10.10.19 על עיכוב ביצוע צו ההריסה עד החלטה אחרת, והורתה לקבל תגובת המשיבה תוך 30 ימים. כמו כן, הורתה כי בית משפט קמא (לעניינים מקומיים) יקבע מועד לדיון במעמד הצדדים בחלוף המועד לקבלת תגובת המשיבה. בהמשך לכך, ביקש בא כוח המערערים להשלים טיעוניהם, בקשתו נעתרה וביום 6.11.19 הגישו המערערים השלמת טיעוניהם. באי כוח המשיבה הגישו תגובתם 2.12.19.

ביום 2.12.19 החליט כב' השופט מ' בן חיים על יסוד בקשת המערערים ותגובת המשיבה לדחות את הבקשה לביטול צו ההריסה. החלטה זו ניתנה בלי לקיים דיון במעמד הצדדים.

כאן ראוי לציין שמעיון בבקשה לביטול צו ההריסה, כמו גם בהודעת הערעור שלפני, נאחזו המערערים בטעות שנפלה בזיהוי המקרקעין. הטעות היא שכתובת הנכס כפי שנרשם בצו היא רח' הגולן 13 א, ואילו כתובת הנכס היא ברח' הגולן 13. כמו כן, החלטה עליה מצוי הנכס היא 259 בגוש 6183 בעוד החלטה היא 246.

בית משפט קמא קבע כי הטעות אינה פגם חמור שבשלו יש לבטל את צו ההריסה. בהחלטה זו הסתמך על "פרשת סוהילה" שאוזכרה על ידי המשיבה (רע"פ 9553/04 סוהילה שבאנה נ' הועדה המקומית לתכנון ובניה ירושלים [פורסם בנבו] (10.11.04)).

המערערים לא השלימו עם החלטה זו, ומצאו להגיש בקשה נוספת שכותרתה "בקשה לעיון מחדש ולעיכוב ביצוע צו הריסה". המערערים מצאו לבסס בקשה זו לעיון חוזר בכך שהחלטת בית משפט קמא ניתנה ללא דיון במעמד הצדדים כקבוע בתקנות התכנון והבנייה וכן משום שלא ניתנה להם הזכות להשיב לתגובת המשיבה או אף לבקש להגיב לתגובת המשיבה. בהחלטה מיום 9.12.19 החליט בית משפט קמא לעכב ביצוע צו ההריסה עד למתן החלטה אחרת. כמו כן, העביר את הבקשה לתגובת המשיבה תוך 7 ימים. עוד קבע בית המשפט כי עיכוב הביצוע יהיה כפוף להפקדה במזומן של 1,000 ש"ח.

לאחר קבלת תגובת המשיבה ולאחר שבית משפט קמא חזר ועיין בבקשה ובתגובת המשיבה, דחה הבקשה לעיון מחדש לפי שלא מצא עילה לכך, כמו כן, לא מצא כי קיימת חובה לדון ולהחליט בבקשה לביטול צו ההריסה ללא דיון במעמד הצדדים. עוד קבע בית משפט קמא כי לפנים משורת הדין נמנע מלפסוק הוצאות נגד המערערים וכי ההפקדה בסך 1,000 ש"ח תוחזר אליהם.

מכאן הערעור שלפני. בהודעת הערעור פרשו המערערים משנתם על פני 76 עמודים (כולל נספחים) ו-104 סעיפים. ניתן לומר כי מלל רב זה מבטא טענה אחת עיקרית והיא ה"פגם" שנפל בצו ההריסה, כמו גם הטענה החוזרת ונשנית כי בטרם החלטה היה מקום לקיים דיון במעמד הצדדים.

לאחר עיון בהודעת הערעור ותגובת המשיבה, קבעתי, בהחלטה מיום 1.1.20, דיון במעמד הצדדים תוך שאני מסב תשומת הלב שהשאלה העיקרית שבבסיס הדיון שלפני אחת היא: האם הבנייה נבנתה בהיתר בנייה על פי החוק? עוד הסבתי תשומת הלב שהטעות ברישום הנכס אינו העניין המהותי; העניין המהותי הוא הבנייה הבלתי חוקית.

כאמור קבעתי מועד לדיון בערעור אם המערערים עומדים על קיומו.

טיעוני הצדדים

ביום 14.1.20 התקיים דיון במעמד הצדדים. ראוי לציין כי בשים לב להערת שבהחלטה מיום 1.1.20 הודיעו המערערים בהודעה מיום 12.1.20 כי הם מוותרים על טענתם העיקרית בדבר "הפגם" שבזיהוי הנכס, ויטענו לעכב ביצוע הצו לשם "הסדרה תכנונית". כמו כן, יטענו לאי קיום סכנה בטיחותית בבניה ולפיכך יש לעכב ביצוע צו ההריסה.

בדיון לפני חזר כוח המערערים על טענותיו בדבר הצורך בעיכוב ביצוע הצו לשם הסדרה תכנונית וכי בבנייה אין סכנה וכי ההיפך ההריסה תגרום לסכנה. בא כוח המערערים ביקש לעכב ביצוע הצו לנוכח עונת הגשמים בה אנו מצויים, שמן הסתם יגרם למשפחת המערערים נזק וסבל רב.

באת כוח המשיבה התנגדה לעיכוב ביצוע הצו. עיקר טענותיה הוא בכך, שה"הסדרה התכנונית" אינה מצויה כלל באופק שכן, זה לא מכבר החלו המערערים בהליכי בקשה להיתר. לפיכך אין מקום לעכב ביצוע הבנייה הבלתי חוקית.

דיון והכרעה

אני סבור כי מוטב היה אילו ערעור זה לא היה מוגש. אין ממש בנימוקי הערעור, אף שהם נפרשו על פני 104 סעיפים ו-76 עמודים. אכן, המערערים, פנו יומיים לפני הדיון בערעור בהודעה כי הם חוזרים על הטענה החוזרת ונשנית כחוט השני על פני מרבית סעיפי הערעור בדבר אותו "פגם" שנפל בצו ההריסה. אך אין בכך כדי לשנות מהעובדה כי הערעור חסר בסיס.

ראוי לחזור ולהדגיש פעם אחר פעם בלי להתעייף ובלי להתיימש, על הכלל: "בנייה" מכל סוג, כהגדרתה הרחבה בחוק התכנון והבנייה, מחייבת היתר בנייה בטרם תחילתה. וההיפך, בנייה ללא היתר היא בנייה בלתי חוקית על כל המשתמע מכך. כלל זה היה קיים עוד בטרם בא אל העולם תיקון 116 לחוק התכנון והבנייה התשכ"ה - 1965 (להלן: "החוק"). אלא משום שהמציאות, עובר לתיקון, הראתה לצערנו, ניצול לרעה של הליכי המשפט, אשר הביא לדחיות רבות בצווי ההריסה כמו גם בהוראות האכיפה האחרות המצויות בחוק, מצא המחוקק להבהיר כוונתו. המחוקק מצא לעשות כן, בדרך פשוטה בתכלית: הקלה ופישוט ההליכים להריסת הבנייה הבלתי חוקית, לרבות כקבוע בסעיף 254 ח. (ב)(1) לחוק, דהיינו, מתן החלטה בבקשה לביטול צו הריסה מנהלי על פי המסמכים שהוגשו בלי דיון במעמד הצדדים.

תיקון 116 פורסם ביום 25.4.17. סעיף 16 לתיקון קבע כי תחילת החוק למעט סימן ג' בפרק י' (סעיפים 208 עד 215) שישה חודשים מיום הפרסום, משמע 25.10.17. רוצה לומר כי חלפו למעלה משנתיים מעת כניסת החוק לתוקף, ונדמה כי עדיין לא הופנמה תכליתו של החוק. אני קובע זאת לנוכח ההליכים בתיק זה.

טרונייתם של המערערים יש בה משום ציניות. הם אשר החליטו כי החוק יהיה למרמס רגליים, הם אשר החליטו לבנות ולהרחיב שטח דירתם בלי היתר בנייה ובניגוד לחוק. מה להם כי ילינו? אין להם אלא להלין על עצמם. תחת אשר לבנות בניגוד לחוק, להגיש בקשות רבות לבתי המשפט, בית משפט קמא ובית משפט מחוזי, תחת אשר לבזבז זמן שיפוטי יקר, היה עליהם לעשות את הנדרש מכל אזרח: לבנות על פי היתר בנייה!

סוף דבר שאני דוחה הערעור.

לנוכח אשר קבעתי לעיל, לפי שאני סבור כי הערעור חסר בסיס הוא ומיותר, אני סבור כי יש להשית על המערערים הוצאות משפט. אני מחייב המערערים לשלם הוצאות משפט לטובת אוצר המדינה בסך 2,000 ש"ח.

המזכירות תעביר את פסק הדין לצדדים.

ניתן היום, י"ט טבת תש"פ, 16 ינואר 2020, בהעדר הצדדים.